

man ſkulde mene ſom den ærede Drøfver, at den Omſtændighed, om Manden har den Arbeidsbog eller ikke, ſkal kunne benyttes ſom et Indicium for, om han er en rolig eller ikke rolig Mand. Men her viſer ſig yderligere det Farlige ved denne Arbeidsbog, thi jeg maa anſe det for urigtigt, at Politiet i ſin Bundering af den perſonlige Egenſkab ſuſpekt eller ikke ſuſpekt vilde i væſentlig Grad lade ſig paavirke af den Omſtændighed, om Manden havde Arbeidsbog eller ikke havde Arbeidsbog. Det er den ſimpelſte Ting af Verden netop for urolige Perſoner, netop for de Perſoner, ſom føle ved ſig ſelv, at de let kunne komme i Berøring med Politiet, at forſyne ſig med Arbeidsbog. Det er den letteſte Ting af Verden, netop for de Perſoner, ſom ſaaledes reiſe omkring Nar ud og Nar ind at ſtaffe ſig en Bog første Gang, de tiltræde Reiſen. Thi ſom det ofte er udtalt af det ærede Udvalgs Flertal, det er een Gang for alle, for hele Livet, at en ſaadan Bog ſkal anſkaffes. En ſaadan Perſon vil altsaa være opfordret til, naar han tiltræder ſin Vagabondage at forudſe, at han kan komme i Konflikt med Politiet, at ſtaffe dette Palladium tilſtede, men jeg tillader mig at formode, at netop den rolige og ſkikkelige Arbejder, ſom vil ſøge Erhverv for fuldt Alvor, vil finde ſig mindre opfordret til at anſkaffe denne Arbeidsbog. Derſom Mangel paa Arbeidsbog ſkal være et Indicium imod Bedkommende, kan netop Beſtemmelsen, ſom Udvalgets Flertal har foreſlaaet, komme til at virke meget uheldigt.

Der har været nogen Stemning, ſaavidt jeg har kunnet forſtaa, under Høleſen af det Beſvarelige i at faae affattet Beſtemmelsen med Henſyn til Indlændinge, for at lade § 15 helt gaa ud af Lovforſlaget og forſaavidt indſkrænke dette til kun at angaa Udlændinge. Jeg tillader mig i Forbigaaende at bemærke, at jeg dog ikke tror, at det vilde være rigtigt at anſe Lovforſlaget for derfor at være indſkrænket til ene og alene at angaa Udlændinge; dette er imidlertid et Dipunkt. Hovedſpørgsmaalet er, om man ſkulde lade § 15 udgaa eller ikke. Forſaavidt der fra forſkjellig Side har været udtalt, at det var en Løsning, man efter Omſtændighederne kunde føle ſig tilfreds med, ſkal jeg tillade mig at bemærke, at ſelvfølgelig kan Suſtitsminifteren for ſit Bedkommende være fuldt ſaavel tilfreds ved en ſaadan Løsning, ſom man fra anden Side kan være det, idet det er ganſke ſikkert, at § 15 i det oprindelige Regjeringsforſlag kun gif ud paa at aabne Udgang for Indlændinge, Arbeidsſøgende, der maatte ønske det, til at faae en Arbeidsbog. Om denne Frivillighedsbeſtemmelse bliver ſtaaende eller ikke, maa man ganſke viſt erſende, har ikke nogen uoverordentlig Betydning, men man vil vel ſagtens mene, at Sagen faar en noget anden Skikkelse derved, at man i Forbindelse med at lade § 15 udgaa, vilde lade § 24 udgaa. I den Anledning maa jeg nu

førſt bemærke, at jeg ikke nøie erindrer, hvilke Udtryk jeg brugte angaaende dette Endringsforſlag om at lade § 24 udgaa. Da flere ærede Medlemmer have ſagt, at jeg har brugt Ordet „umuligt“ angaaende Forſlaget, vil jeg antage, at jeg har brugt det. Det er imidlertid en Selvfølge, at naar jeg har brugt dette Ord umuligt, ſaa har jeg ikke dermed ment, hverken at det var umuligt for det ærede Landsſting at vedtage Forſlaget om at lade § 24 udgaa, og heller ikke har det været min Mening, hvad jeg tror tilſtræffelig at have antydet, at man umulig ſkulde kunne gaa ind paa eller acceptere Tanken i Endringsforſlaget om Udeladelsen af § 24. Hvad jeg har villet ſige, og hvad jeg tror at have ſagt, er ganſke rigtig det Samme, ſom blev antydet af det ærede 1ſte Medlem for 2den Kreds (Haffner), at ſaaledes ſom Endringsforſlaget foreligger affattet, tror jeg, det er ſaa uheldig vedigeret, at det i ethvert Tilfælde maa anſes nødvendigt, inden Lovforſlaget endelig forlader den lovgivende Magt, at gjøre en Omændring deri, men det er ganſke viſt ikke nogen væſentlig Sag, da Lovforſlaget jo har flere Stadier at gjennelebe, inden det bliver færdigt fra Rigsdagen, at faae Manglerne i denne Henſeende afhjulpne. Naar jeg har gjort gjældende, at ſaaledes ſom Forſlaget foreligger, led det af en Mangel, ſom gjorde det umuligt at vedtage det endeligt i denne Skikkelse, ſaa er det ganſke viſt, fordi jeg mener, at det vilde være urigtigt at lade de ældre Beſtemmelſer, ſom nævnes i § 24, fremdeles blive ſtaaende uden en nærmere Angivelse af, hvorvidt de fremdeles ſkulde gjælde eller anſes ſom ophævede. Det er jo ganſke klart, hvad der ogsaa er udtalt af det ærede Medlem for 1ſte Kreds (Nellemann), at en ældre Lov kan hæves ikke blot udtryffeligt, men ogsaa ſtiltiende eller indirekte derved, at der kommer en ny Lov, hvis Indhold er uforeneligt med den ældre, men der er den Eiendommelighed ved de ældre Lovbeſtemmelſer, hvorom der her er Tale, at naar man lader en Lov udkomme af det Indhold, ſom det foreliggende Lovforſlag har, men med Udeladelse af § 24, ſaa vil det blive overmaade tvivlſomt, hvorvidt mange af diſſe ældre Beſtemmelſer blive beſtaaende eller ikke. Det har paa flere Punkter i Lovforſlaget været Meningen, at de nye Beſtemmelſer, og det Beſtemmelſer, hvorom der hidtil ikke har været nogen Menighed, ſkulde træde i Stedet for de ældre Beſtemmelſer. Meget af, hvad der findes i diſſe ældre Beſtemmelſer, er imidlertid ikke abſolut i Strid med de nye Beſtemmelſer; man vedtager, det er af den Beſtaffenhed, at det i og for ſig kan tænkes beſtaaende ved Siden af den nye Beſtemmelſe, man vedtager, men det har ganſke viſt ikke været Meningen, at de gamle Beſtemmelſer ſkulde vedblive at beſtaa ved Siden af de nye. Dertil kommer endvidere, hvad jeg ogsaa igaar tillod mig at anføre, at diſſe ældre Beſtemmelſer ere af et ſaadant Ind-